

Άγιοι της Ρωσίας σε ένα παραδοσιακό ρωσικό ξυλόγλυπτο

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Μόσχας](#)

Στη Μόσχα καλλιτέχνησαν **μία ξυλόγλυπτη εικόνα του Αγίου Σεργίου του Ράντονεζ και Αγίων του Βορρά** της Ρωσίας. Φαίνεται ότι η παρούσα προσπάθεια συνεχίζει τις καλύτερες παραδόσεις της αρχαίας ρωσικής ξυλογλυπτικής (SOURCE: moseparh.ru – 11.06.2020).

Βίος και Πολιτεία του Οσίου Σεργίου του Ράντονεζ

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Εκ κοιλίας μητρός ηγιασμένος.

Ὁ Ὅσιος καὶ Θεοφόρος Σέργιος γεννήθηκε τὸ 1314 στὴν πόλι Ῥοστώβ, ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, τὸν Κύριλλο καὶ τὴν Μαρία.

Ὁ Θεός, τὸν ξεχώρισε ἀπὸ βρέφος γιὰ τὴν ὑπηρεσία του. Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν γέννησί του, μία Κυριακή, ἡ μητέρα του βρισκόταν σὲ ἕναν ναό, καὶ παρακολουθοῦσε τὴν Θεία Λειτουργία. Ξαφνικά, καθὼς θὰ ἄρχιζε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ βρέφος φώναξε μέσα ἀπὸ τὰ μητρικὰ σπλάγχνα! Ἡ φωνή του ἀκούσθηκε ἀπὸ πολλούς. Τὴν ὥρα τοῦ Χερουβικοῦ τὸ βρέφος φώναξε πάλι. Καὶ ὅταν ὁ ἱερέας ἔφθασε στὴν ἐκφώνησι· *πρόσχωμεν τὰ Ἅγια τοῖς Ἁγίοις*, τὸ βρέφος φώναξε γιὰ τρίτη φορά. Ὅλοι τότε κατάλαβαν ὅτι θὰ γεννιόταν ἕνας μέγας

Ἅγιος, ἓνας λύχνος τοῦ κόσμου καὶ ὑπηρέτης τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Τὸ βρέφος σκίρτησε στὰ μητρικὰ σπλάγχνα ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ὅπως ὁ Τίμιος Πρόδρομος σκίρτησε ἀπὸ χαρά, ἐνώπιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ὅταν γεννήθηκε, τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Βαρθολομαῖος. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες του φάνηκε αὐστηρὸς νηστευτής. Δὲν θήλαζε τὸ μητρικὸ γάλα τὶς Τετάρτες καὶ τὶς Παρασκευές, οὔτε τὶς ἡμέρες ποὺ ἡ μητέρα του ἔτρωγε κρέας. Μόλις τὸ πρόσεξε αὐτὸ ἡ μητέρα σταμάτησε τελείως τὸ κρέας.

Σὲ ἡλικία ἐπτὰ ἐτῶν ὁ Βαρθολομαῖος πῆγε στὸ σχολεῖο. Μαζί του πήγαιναν καὶ οἱ δύο ἀδελφοί του, ὁ μεγαλύτερος Στέφανος καὶ ὁ μικρότερος Πέτρος. Τί συνέβαινε ὅμως; Ἐνῶ αὐτοὶ προώδευαν στὰ μαθήματα, ὁ Βαρθολομαῖος καθυστεροῦσε καὶ δυσκολευόταν πολὺ, παρ' ὅλο ποὺ ὁ δάσκαλος φρόντιζε ἰδιαίτερα γιὰ αὐτόν, καὶ κατέβαλλε κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει.

Ἡ καθυστέρησις αὐτὴ ὀφειλόταν στὴν θεία πρόνοια, ποὺ ἀπέβλεπε νὰ λάβῃ τὸ παιδί, τὴν γνῶσι καὶ τὴν σοφία σὰν θεῖο χάρισμα καὶ ὅχι σὰν ἀποτέλεσμα ἀνθρωπίνης προσπάθειας.

Ὁ μικρὸς Βαρθολομαῖος στεναχωριόταν συχνά, καὶ προσευχόταν μὲ δάκρυα γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεός, τὴν δυνατότητα τῆς μαθήσεως. Καὶ ὁ Κύριος δέχθηκε τὴν προσευχή, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Κάποια ἡμέρα ὁ πατέρας ἔστειλε τὸν Βαρθολομαῖο στὸ δάσος γιὰ νὰ φέρῃ τὰ ἄλογα. Συνηθισμένος στὴν ὑπακοή, ξεκίνησε ἀμέσως. Ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστη γιατί συνδυαζόταν μὲ τὴν μόνωσι καὶ τὴν σιωπή. Στὸν δρόμο του συνάντησε κάποιον μοναχό, ἢ μᾶλλον κάποιον Ἄγγελο μὲ μορφή μοναχοῦ. Στεκόταν ἀκίνητος μέσα στὸ δάσος καὶ προσευχόταν. Ὁ μικρὸς Βαρθολομαῖος τὸν πλησίασε, τοῦ ἔβαλε μετάνοια καὶ περίμενε νὰ τελειώσῃ τὴν προσευχή του. Ἐκεῖνος, μόλις τελείωσε, τὸν εὐλόγησε, τὸν ἀσπάσθηκε καὶ τὸν ρώτησε τί θέλει.

-Μὲ στέλνουν Πάτερ στὸ σχολεῖο νὰ μάθω γράμματα· ἀπάντησε ὁ Βαρθολομαῖος. Ὅμως δυσκολεύομαι πολὺ, νὰ καταλάβω τὰ λόγια τοῦ δασκάλου μου. Λυπᾶμαι πολὺ γιὰ αὐτὸ καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Προσευχηθῆτε στὸν Κύριο γιὰ μένα.

Ὁ μοναχός, προσευχήθηκε, εὐλόγησε πάλι τὸ παιδί, καὶ τοῦ εἶπε:

-Ἀπὸ τώρα ὁ Θεός, θὰ σοῦ δώσῃ φωτισμό, νὰ τὰ μαθαίνεις ὅλα, ἔτσι ποὺ νὰ διδάσκῃς καὶ τοὺς ἄλλους.

Τοῦ ἔδωσε κατόπιν ἓνα μικρὸ κομμάτι πρόσφορο, λέγοντας:

-Φάγε αὐτὸ τὸ κομμάτι. Σοῦ δίνεται σὰν ἀπόδειξι τῆς χάριτος καὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι μικρό, ἀλλὰ τρώγοντάς το θὰ νοιώσης μεγάλη γλυκύτητα.

Ὁ μοναχός, φάνηκε σὰν νὰ ἤθελε νὰ φύγῃ. Ὁ νεαρὸς ὅμως Βαρθολομαῖος, γεμάτος εὐγνωμοσύνη, ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ θερμά, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπίτι του καὶ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς γονεῖς του. Δέχτηκε καὶ πῆγαν σπίτι. Οἱ γονεῖς τοῦ Βαρθολομαίου, ποὺ ἔδειχναν πάντα ἰδιαίτερο σεβασμὸ πρὸς τοὺς μοναχοὺς, προϋπάντησαν μὲ χαρὰ τὸν ἐπισκέπτη τους. Τοῦ προσέφεραν τροφή, ἀλλὰ ἐκεῖνος θέλησε νὰ προηγηθῇ ἡ πνευματικὴ τροφή. Ὅταν ἄρχισε ἡ προσευχή, πρότεινε στὸν Βαρθολομαῖο νὰ διαβάσῃ τοὺς ψαλμούς. Ἐκεῖνος ὅμως τοῦ εἶπε:

-Δὲν ξέρω Πάτερ νὰ διαβάζω.

-Ἀπὸ τῶρα θὰ σοῦ δοθῇ ἡ γνώσις· ἀπάντησε ὁ μοναχός.

Ἀμέσως ὁ Βαρθολομαῖος ἄρχισε νὰ διαβάζῃ σωστὰ τοὺς ψαλμούς, πράγμα τὸ ὁποῖο κατέπληξε τοὺς γονεῖς. Αποχαιρετώντας τους ὁ ἐπισκέπτης τοὺς προφῆτευσε:

Ὁ γιὸς σας θὰ δοξασθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Θὰ γίνῃ ἐκλεκτὸ δοχεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὑπηρέτης τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὅπως ἡ εὐφορὴ γῆ δέχεται τὴν βροχή, καὶ πλούσια καρποφορεῖ, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Βαρθολομαίου δεχόταν τὸ περιεχόμενον τῶν βιβλίων ποὺ διάβαζε. Ὁ Θεός· διήνοιξεν αὐτοῦ τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς (Λουκᾶς κδ', 45). Μεγάλωνε χρόνον μὲ χρόνον καὶ συγχρόνως πλούτιζε σὲ γνώσεις καὶ ἀρετὴ.

Ἀπὸ πολὺ νωρὶς, ἔνοιωσε ἀγάπη γιὰ τὴν προσευχή, καὶ ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια γεύθηκε τὴν γλυκύτητά της. Γιὰ αὐτὸ ἐκκλησιαζόταν μὲ ζῆλον καὶ δὲν παρέλειπε καμμία ἀκολουθία. Απέφευγε συστηματικά, τὰ παιδικὰ παιχνίδια. Δὲν ταίριαζαν στὸν χαρακτῆρά του οἱ χαρές, καὶ τὰ γέλια τῶν συνομηλίκων του. Διαρκῶς θυμόταν ὅτι· ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου (Ψαλμὸς ρι', 10), καὶ προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ γνωρίσῃ αὐτὴ τὴν σοφία. Μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια μελετοῦσε τὰ πνευματικὰ κείμενα.

Γνωρίζοντας ὅτι μὲ τὴν ἐγκράτεια εὐκολώτερα νικῶνται τὰ πάθη, ἐπέβαλε στὸν ἑαυτό του αὐστηρὴ νηστεία. Δάμαζε τὴν σάρκα προκειμένου νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ.

Ἐὰν συναντοῦσε κάποιον φτωχό, μὲ πολλή χαρὰ τὸν ἐξυπηρετοῦσε δίνοντάς του ἀκόμη καὶ τὰ ροῦχά του. Ζοῦσε σὰν μοναχός, ἐνῶ ἦταν στὸν κόσμον, καὶ ὅλοι θαύμαζαν τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν εὐσέβειά του. Ἡ μητέρα του ἀνησυχώντας γιὰ τὴν ὑγεία του προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν τόσο αὐστηρὴ μορφὴ τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος ὅμως ταπεινά, τῆς ἔλεγε:

-Μὴ μὲ ἀποτρέπῃς ἀπὸ τὴν ἐγκράτεια ποὺ εἶναι τόσο γλυκειά, καὶ ὠφέλιμη γιὰ τὴν ψυχή μου.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΔΩ](#)